Akbaba

Poletikacılarımıza bayram şekeri:
Biraz akıyde!

Garajlı ve Otomobilli

VİLLA

SİZİN OLABİLİR!

150 Liralık Hesap açtırmayı unutmayınız.

EMNİYET SANDIĞI

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leyleklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PURO'dan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

Yeni 4-20

YARA, YANIK, ÇIBAN ve EKZAMALARA KARŞI!

DERMOJEN

OTOMOBİL EHLİYETİNİZ YOKSA

En kısa zamanda öğrenmek ve otomobil ehliyeti almak için 5 Haziran'a kadar OTOKURS'a kaydolunuz.
Bu devre müsait saatlerde 135 saat tutarında 100 ders verilecektir.
Trafik imtihanı kazandırılır.
DİKKAT: Kadromuz mahduttur acele ediniz.
Otokurs: Osmanbey - Şairnigâr, Samanyolu sokak, No: 5
Tel: 80900

GÖZEN LOSYONLARI

SABİT ve HOŞ KOKULUDUR.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter
Selâmi Münir YURDATAP

Klodfarer caddesi No. 8-10
Belediye — İSTANBUL
Telefon: 21811

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

SAYI : 116 — CİLT : 5 — 3 HAZİRAN 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Koraltan'a Mektup

Mahdum-u zarafet-i mevsumunuz Cengiz Han Koraltan... - Aman ya Rabbi, bu ismi de yazarken Ortaçağ tarihinden kanlı bir sayfa açılmış sanıyorum! - Evet, onun yüzünden başınıza gelenleri görüyor musunuz?.

İlâhî sayın Koraltan, hani daha geçenlerde oğlunuzun dü ğünü yapılmamış olsaydı «İlâ hilerle güvey gir» derdim!..

Ayol, bu, arkadaşlarına kar şı nazik, ağabeylerine karşı saygılı çocuğa, koskoca Bü yük Millet Meclisi Reisi olan siz, şöyle ağzı var, dili yok, parası var dedikodusu yok bir iş bulamadınız da, araya taraya bir kaç yüz lira maaşlı radyo sözcülüğünü mü buldunuz?.

İşte «İsteyin çalalım» saatinin ilham ettiği bütün tatlı ve acı nükteler, muhalefet gazetelerinde, istemeseniz de uzun akislerle çalıyor!

Radyo bu!.. Tanrının gecesi, memleketin kulağı onda... Eu milyonlarca kulağın dibin de konuşmak, hem de şakalar, espriler, cinaslar yaparak konuşmak için, değil Koraltanın oğlu olmak, bizzat Koraltan olmak bile kâfi değildir. Unutmayınız ki, (M.G.M.) in aslanı bile, beyaz perdede iki tehdit sayhasından başka ses çıkarmaz!

Ne demiş Cengiz Han Koraltan?.. Demiş ki:

— İşte, pencereyi açtım, yıldızlara doğru uçuyorum!..

Vay, vay, vay, vaaaay!.. Memleket çocukları, pencerelerden sapır sapır gecenin siyah uçurumlarına dökülüyor!. Cinayet var, cinayet!.. Türk nüfusu!.. Yarının ümidi!.. Nasıl, başlayım mı hamiyetli bir miting nutkuna!

A sayın Koraltan, a muhterem başkan, bunca yıl, taaaa Atatürk'ün ilk günlerinden beri politika hayatı içindesiniz. Bir ömür boyu C. H. P. kadrosunda çalıştınız. Amca, dayı, evlât nasıl himaye edilir, hangi koltuklara oturtulur, hâlâ öğrenemediniz mi?..

Şu eski Büyük Millet Meclisi reislerini bir düşünsenize?

Kadın — Kuzum, bayramda niçin top atarlar?
Erkek — İflâs ettiğimiz için!..

Bir aralık, memlekette nasıl bir Yanyalılar saltanatı kurulduğu hatırınızda mı?.. Malî, iktisadî, ticarî, hangi müessesenin kapısını çalsak, hangi bankanın, sigortanın, şirketin idare meclisi telefonunu açsak, kulağımıza Debreli Hasan'ın sesi geliyordu!

Nur içinde yatsın, eski Mec lis Reisi, zeybek ruhlu Saraçoğlu'nun hısım akrabasını, sizin gibi radyo başında konuşturduğunu gördünüz mü hiç?. Rahmetli kayınpederi bile boş bulunup bir kere Şehir meclisinde konuşunca başına neler gelmişti. Hem de bugünkü demokrasi devrinde değil, o günkü tek parti devrinde!

Onun için, artık başınızın selâmeti, çocuğunuzun saadeti, eh birazıcık da dinleyicilerin sıhhati namına, Cengiz Han Koraltan'a, politika tarihimizdeki emsali misillü bir iş bulunuz. Hiç olmazsa şu dört sene için... Ondan sonra da, yaş otuza basar, inşallah «söylev» i bırakıp «saylav» olurlar!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

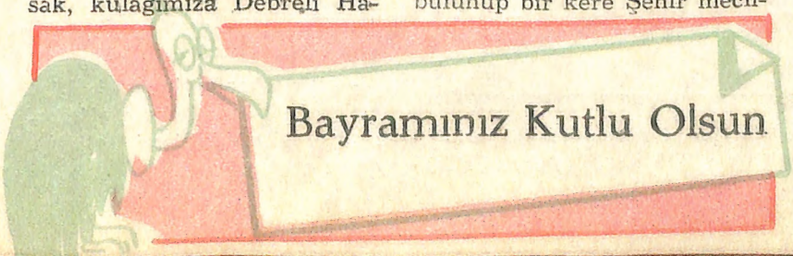

BAYRAM ZİYARETLERİ

ŞİMDİYE kadar, bayram seyran tebriklerine gitmediğim, insan arasına katılmadığım için, hep böyle kenarda kıyıda kaldım. Kırkından sonra da olsa, aklını başına topla, katıl şu insanların arasına dedim, kendi kendime. Bayram tebriki bahane sile, Ankarayı ziyarete karar ver dim. Sandıkta dura dura güvelerin âşık kalbi gibi delik deşik ettikleri bayramlıklarımı giydim. Trene bindim. Bilet soran biletçilere «Demokratım» diye diye Ankaraya geldim. Ve hehemen Başbakandan «Affeder siniz, bu antidemokratik lâfa dilim alışmış da...» Başvekilden başladım.

Kapıdan girince, bizi hafif kolalı bir tebessüm karşıladı. Hemen yanımdaki fotoğrafı arkadaşa «çek!» dedim. Çektiğimiz tebessüm fotoğrafını «Memlekette imar hareketleri» sergisinde teşhir etmek üzere sakladık.

Menderes'in, üç derece, iki dakika sıfır sıfır saniye dudağının kuzey batısına iliştirilmiş o nezaketli tebessümüne karşılık, biz de ayarını kaçırmadan münasip bir miktar tebessüm arzettikten sonra, seslendi:

— Salih!.. Beyefendinin ağzını tatlılandır!

Bu iltifat üzerine reveranslar ede ede huzurlarından çıktık!

★

Sayın Müsteşar Salih Korur, muhteşem masasının gözlerini çekti, bir şeyler aradı, sonra içeri girdi, dışarı çıktı, hademeyi çağırdı:

— Şekerimiz kalmamış galiba, dedi...

Ve ağır ağır bize dönerek:

— Bayram üstü gelen, giden o kadar çok ki...

Diye boynunu büktü. Biz de:

— Aman efendim, bunca tatlı dil, güler yüz nemize yetmez, diyerek kendisini selâmlaya selâmlaya odadan çıktık!

★

Başbakan yardımcısı Fatin Zorlu'yu umduğumdan daha demokrat buldum. Suratıma beş dakika kadar baktıktan sonra:

— Ben sizi tanımıyorum, dedi.

— Ben de sizi tanımıyorum diyecektim. Hiç itiyadı olmadığı hal de birden aklım başıma geldi:

— Ben zat-ı devletlerini tanıyorum, dedim.

— Acaba nerede tanışmıştık?

— Galiba Çanakkalede...

Demeğe kalmadan, birden ayağa kalktı. İki kolunu açıp, havayı kulaçladıktan sonra boynuma atıldı:

— Vay kardeşim, vay canım, ciğerim seçmenim!.. Değişmişsin yahu!.. Çoluk çocuk nasıl? Efendim, bütün seçmenleri teker teker hatırlamağa imkân yok, fakat sizi tanımaz olur muyum hiç! Çok memnun oldum...

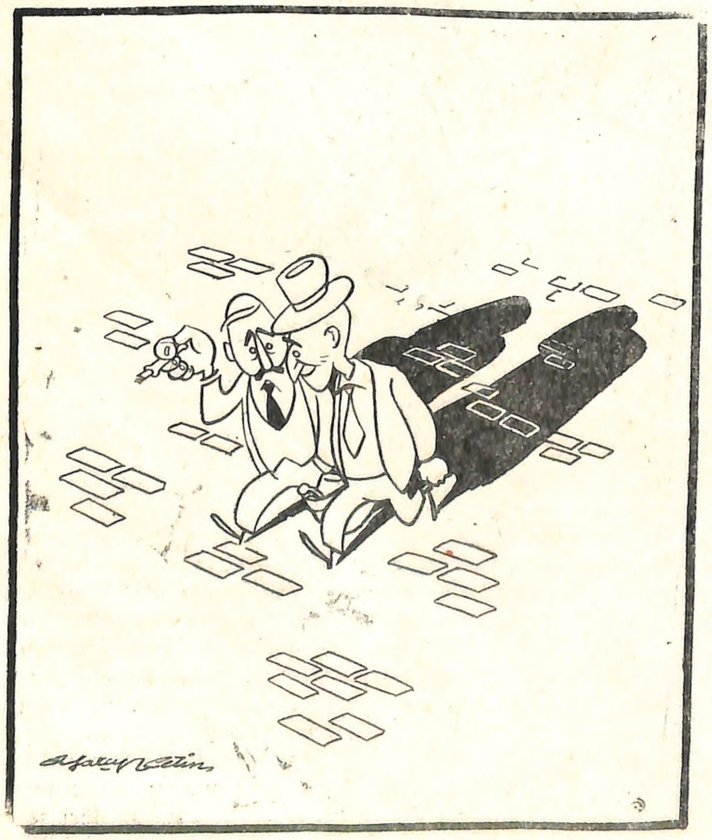

— Bizim oğlanda iş yok, güç yok. Her gün kahveye gidiyor!..
— Bizimki daha asrî... Her gün çaya gidiyor!.. (Yalçın Çetin)

— Yahu, bu pahalılıkta nasıl yaşıyorsun?..
— Taksitle!..

(İrfan Ulaş)

Ne acele ediyorsunuz, otursaydınız. biraz... (Halbuki benim acele ettiğim falan da yoktu) Hemen gittiğinize üzüldüm. Hadi güle güle... Bunu saymam, yine buyurun... Gece yatısına da bekleriz... Güle güle... Çocuklara selâm...

Hem söylüyor, hem de beni ite ite kapıya kadar sürüklüyordu. Kendisine teşekküre vakit kalmadan çat! diye kapı kapandı.

★

Devlet Vekili Mükerrem Sarol'un bayramını tebrik için gelenler sıra numarası almışlardı. Bana verecek numara bulamadıklarından, ben de kuyruğa karıştım. Mükerrem Sarol:

— Sebeb-i ziyaretiniz? Diye sordu.

Bana bir şey soruldu mu, derhal dilim tutulur. Bu yüzden üst üste sınıfta kalarak mekteplerden kovuldum. Üstad, düşündüğümü görünce:

— Tavsiye mektubu mu istiyorsunuz? dedi.

— Yooo!..

— İş mi arıyorsun?

— Hayır!

— Hastahaneden yeni çıktın da para mı istiyorsun?

— Yok canım, ben yayan giderim.

— O halde derdin ne?. Neye geldin?

O zaman birden aklıma geldi:

— Evet, dedim, bayramımızı tebrik edecektim.

Kapıdaki polise hafifçe göz kırptıktan sonra:

— Bir şeker verin şuna!.. Diye seslendi. Bakan (tekrar affedersiniz, Vekil) Vekil içeri girdi, ben dışarı çıktım.

Devlet Vekili Osman Kapani, daha selâma sabaha, tebrike kalmadan bütün soracağım soruları, bir solukta cevaplandırdı:

— 1915 de doğdum. 1945 de yeniden doğdum. Hem avukatım, hem gazeteciyim, hem de dulum. Renklerden maviyi, yemeklerden yalancı dolmayı, çiçeklerden devedikenini, kadınlardan güzeli severim. Başka?

— Sağlığınız...

★

— Bayramınız kutlu olsun efendim.

Millî Savunma Vekili Ethem Menderes beyefendi:

— Teşekkür ederim, sizin de olsun, dedi.

— Bizde Savunma Vekillerinin asker olmaları, ötedenberi âdettir. Sizin askerlikle ilginiz var mı?

— Şüphesiz... Ben amatör askerim. En büyük zevkim, çocuk iken askerlik oyunu, esir almaca idi. Kurşun askerlerle oynardım. Hattâ Koreye gitmek istedim de, büyük adaşım, belki bize lâzım olursun diye bırakmadı!

Teşekkür ederek huzurundan yalancı dolmayı, çiçeklerden de ayrıldım.

★

BİLMEZLER Kİ

Safa Kılıçlıoğlu, Yeni Sabah gazetesinin sahibi, Sabri Esad Siyavuşgil'e sitem ediyordu:

— Aşkolsun üstad... Bugünkü yazında gene lûgat paralamışsın... Telepati demişsin. Böyle lâfları kullanma. Hadi biz kültürlü adamlarız, ama halk telepatinin uçak postası demek olduğunu bilmez

Dünya Barışı

DÜNYAYI sonsuz barışa, ne silâhları azaltma, ne silâhsızlanma, ne kongreler, ne de konferanslar götürecektir.

Onun bir tek yolu var: Noktalama işaretleri...

Evet, evet... Yanlış söylemedim, siz de yanlış duymadınız, insanları barışa, noktalama işaretleri kavuşturacak. Hepsi değil, yalnız üç nokta (...) bir hayret veya nida işareti dediğimiz şu (!) işaret...

Siz hiç devletlerin birbirlerine verdikleri notalarda, resmî dairelerin suratı asık evrakında, savaş açma kararlarında, bu iki zavallı işarete rastladınız mı?

Noktayı hiç sevmem. Nokta, «hazırol!» emri veren askerce bir komuttur. Onu görünce «rap!» diye duracak ve kaskatı kesileceksiniz, esas vaziyeti alacaksınız. Savaş ilânı, hiç değilse, seferberlik emri kadar hiddetli, şiddetli bir işarettir nokta!..

İki nokta üstüste, o da biraz askerdir, askercedir. Üstelik insanı kendi haline bırakmaz, gereksiz açıklamalar yapar. Onda da insan «zınk!» diye durur, acaba neler yumurtlıyacak? diye bekler.

Bakın soru işareti öyle değildir. Bazı, onun da yerine göre, üniforma giydiği olur ama, çoğu zaman, insanı sınava çeken öğretmen, sorguya çeken savcı olmadığı zamanlar, hoşa gider. Kilise duvarı suratlı soğuk resmî daire yazılarına pek az düşkünlük gösterir.

Virgülü de sevmem. Onda da bir köşebaşı tehlikesinin duraklaması, bir S.O.S. sinyalı vardır. Bu duraklama, tatlı bir yorgunluğun diklenmesi değil. Mola... Ne kadar zaman dinleneceğiz evvelden emredilmiş mola...

Noktalı virgül pembedir. Karar sız bir işarettir. Tıpkı ne beyaz, ne de kırmızı olan pembeye benzer. Bakarsın aşk mektuplarına girmiş tatlılaşmış, bakarsın, harp tarihlerine, taarruz emirlerine girmiş, sertleşmiş.....

Ama, yanyana üç nokta ile nida veya hayret işareti dediğimiz işaret öyle mi? Bir yazının için yanyana üç nokta gördünüz mü, düşünün, düşünebildiğiniz kadar. Yazar, her şeyi sizin anlayışınıza bırakmış. Düşünce rahatlığı, bir ferahlık uzayı var bu işarette...

Ya hayret işareti, nida işareti!.. Onu görünce şaşacaksınız, şaşıracaksınız. Şaşmak, ne güzel şey!.. Ya da haykıracak, bağıracak, birine seslenecekseniz, içiniz boşalacak.

Bütün hayatımda, icra kâğıtlarında, haciz evrakında, protestolarda, resmî daire yazılarında, devlet notalarında, savaş ilânlarında, ne üç nokta, ne de nida işareti görmedim. İşte bu yüzden, üç noktasız ve nidasız olduğu için o kâğıtlar icradır, hacizdir, protestodur, notadır, savaştır... Yoksa aşk mektupları olurlardı.

Sahiden birbirimizi sevmek, gerçekten aşk, barış istiyor muyuz?

Yapmayın!.. şu asık suratlı işaretlerin yerlerine, aşk mektuplarındaki nida işareti ile, yan yana üç noktaları koyalım resmî evrak... Bakın o zaman evrakın resmîliği kalır mı, bakın insanlar birbirlerini boğazlarlar mı?

Güreşçilerimizin bayram hediyesi: Ağız tadı!..

(Suat Yalaz)

ÖYLE ZANNEDİYOR

Annesi Dürdane'ye sordu:

— Ne o, ne saç kalmış, ne baş? Yoksa o haydut kılıklı oğlan seni zorla mı öptü?

Dürdane tatlı tatlı gülümsedi:

— Evet anne, öyle zannediyor...

DİKKAT!

Bir kaç yıl oluyor, hepiniz bilirsiniz, Meclisin dinleyiciler tarafından birdenbire bir arapça ezan sesi yükselmişti de gazeteler, «İrtica, Meclis'te dile geldi» diye haygaraya başlamışlardı. Bereket versin, sorumlu makamlar, arapça ezan okuyan için,

— Delinin biridir, demişlerdi.

Ama, ne dersiniz, aradan çok geçmeden, deliyi memnun etmek için mi, yoksa akıllıları da delirtmek için mi, bir de baktık ki, ezan sahiden arapça oldu. O gün bugün delilik aldı yürüdü. Nerde bir delilik görsem, duyurumlular, fes satan için de, ye ödüm patlar.

Birkaç gün evvel gazeteler, Bayezit meydanında alenen fes satıldığını yazdılar, fes satanların resimlerini bastılar. Hemen ertesi gün sorumlular, fes satan için de, fesi alan için de:

Deliler

— Aldırmayın, delinin biri, dediler.

«Deli ile devletli bildiğin işler» diye bir ata sözü vardır, içimi bir korkudur aldı. Bu delilik havadisinin mürekkebi kurumadan, yeni bir haber daha okuduk; adamın biri camide ayağa kalkmış, bağırmağa başlamış:

— Müjde!... müjde!... Ey Ümmet-i Muhammed!... Mehdi elli yaşında, aklı başında, Bakırköy Hastahanesindedir.

Avni bey:

«Varsa aklın deme mecnuna deli,
Yoklasan her biri bir gûna deli.»

demiş. Galiba şair haklı. Arapça ezan okuyan deli, fes satan, fes alan deli, Mehdiyi müjdeleyen deli... Peki ama, biz delilerin ortasında mı kaldık? İster misiniz bir akıllı biz kalalım da,

— Delidir, tutun!... diye timarhaneye kapasınlar.

Olaylar Alaylar

ŞEKER BAYRAMI

3 (Anadolu ajansı) — Şeker işleri vekâletinden tebliğ edilmiştir:

Bayram üzeri vatandaşların ağzının tadını bozmak isteyen bazı bozguncular bakkallarda şeker bulunmadığını yayarak yurd içinde şekersizlik yaratmaktadırlar. Bakkallarda şeker bulunsun, bulunmasın, bundan sonra şeker yok diyenlerin, Türk Ceza Kanununun 161 inci maddesi gereğince, şekerim diye lâf atanların 159 uncu maddeye göre, şeker lâfı edenlerin 151 inci maddeye göre, şekerin yokluğundan şek ve şüphe edenlerin 149 uncu maddeye göre ce zalandırılacakları bütün şekerli ve şekersiz vatandaşlara bildirilir.

KABİNE DELİKLERİ

Plâj mevsimi geldiği için, İstanbul Belediyesi plâj kabinelerindeki gözetleme deliklerini büyütmeye ve tamire başlamıştır. 1950 den evvel olduğu gibi, gözcü ve gözetleyici vatandaşlar. binbir zahmete katlanarak, anahtar deliklerinden, kapı aralarından, tahta çatlaklarından, budak deliklerinden gözetlemiyeceklerdir. Vatandaşların kabine damına çıkarak kumlar üzerinde sürünerek zahmete girmeleri önlenmiştir. Kabinaların etrafına ayrıca özel ve çok güzel gözetleme delikleri yapılmıştır. Meraklı vatandaşlar, küçük bir dikizleme ücreti vererek bu deliklere rahatça gözlerini uydurabileceklerdir.

Söz hürriyeti yerine göz hürriyeti konulmuş ve her türlü dikiz hürriyeti sağlanmıştır.

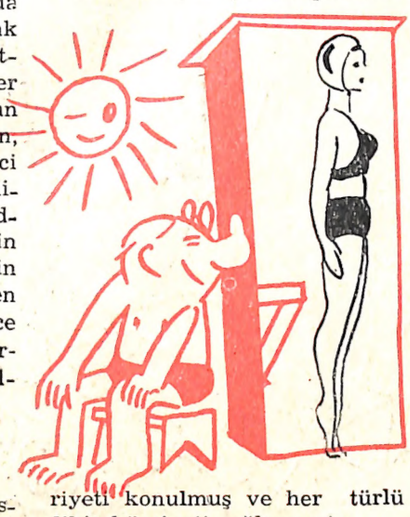

Bu seneki plâj mevsimi için tatbik edilecek tarifeyi sayın vatandaşlarımıza bildiririz:

Yüzmek için girmek: 100 Papel

Dalga geçmek için girmek: 75 kâğıt.

Yüzenleri ve kumda oynayanları seyretmek: 50 lira

Budak deliğinden dikiz: 25 lira

Özel delik gözcüleri: 15 lira

GÖÇMEN EVLERİ

Râmideki göçmen evleri inşaatından şikâyet dört yıldanberi devam etmekte idi .Bunun daha ne kadar devam edeceği hakkında sayın Celâl Yardımcıdan malûmat rica ettik. Kendisinin Maarif Vekili olduğu için malûmatı olmadığını söyleyen Celâl Yardımcı bizi Devlet Bakanı Osman Kapani'ye havale ettiler. Sayın Kapani bize şu malûmatı lûtfetmişlerdir:

«— Bu hâdiseye yeni muttali oldum. Derhal gidip Ankarada meseleyi inceledim. Göçmen evlerinin şartnameye uygun yapılmadığından şikâyet ediliyor... Bu kat'iyyen yanlıştır. Hakikat bunun tam tersidir. Göçmen evleri şartnameye değil, şartname göçmen evlerine uygun yapılmıştır. Şimdi şartnamenin, yapılan evlere uygun bir şekle uydurulmasına çalışacağız...

Göçmen evlerindeki rutûbeti önlemek için. bu sene yazı erken getirdik. Kışın, bu mes'eleyi tekrar ele alacağız.

DİL MESELESİ

İki arkadaş Köprüde gidiyorlardı. Önlerinde yürürken kalçaları mambo oynıyan bir kadına, ikisi de dalmıştı.

Biri:

— Kadınlar, yazın ince elbise giyince, kilot çizgileri belli oluyor, dedi.

Yabancı kelimelerin türkçeye girmesine, çok sinirlenen arkadaşı:

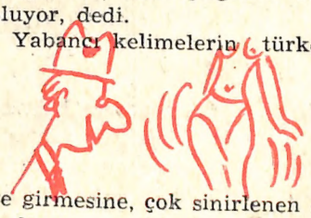

— Yahu, şuna don desene, diye çıkıştı. Kilot ta ne demek? Don!... anlıyor musun? Bak ne güzel kelime... Don!... söylerken insanın ağzını dolduruyor.

Öbürü itiraz etti:

— Haklısın amma ,o senin dediğin, hepimizin bildiği don olursa... Bunun neresi ağız doldurur? İnsanın dişinin kovuğunda bile kalmaz...

DÂHÎ ÇOCUK

İzmirde bir ilk okul öğrencisinin, arkadaşı başka bir öğrenciyi, kumar yüzünden bıçakla delik deşik ettiğini dünkü sayımızda bildirmiştik. (Buraya kadar günlük gazete havadisidir. Bundan sonra Akbaba'nın...) Yapılan tahkikat sonunda, cinayeti işleyen çocuğun daha evvel, âşık olduğu bir kızla evlenmek için yaşını büyütmek istediği, bu yüzden bir kaç defa mahkemeye müracaat ettiği anlaşılmıştır. Mahkeme tarafından, bir türlü yaşının büyütülmediğini gören çocuk, rüştünü isbat ettiğini anlatabilmek için büyüklerin yaptığı gibi evvelâ rakı içmeğe, kumar oynamıya başlamış, sonra iki kadın kaçırmış, bir kızı dağa kaldırmış, beş kadına tecavüz etmiş, bütün bu delillerle de yaşı büyütülmediğinden, son çare olarak arkadaşını bıçaklamıştır. Artık su götürmez şekilde erkekliğini isbat eden çocuğun yaşı büyütülmüş, evlenmesine müsaade edilmiştir.

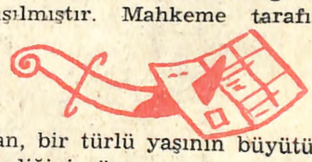

Galatasaray kalecisi evlendi (Gazeteler)

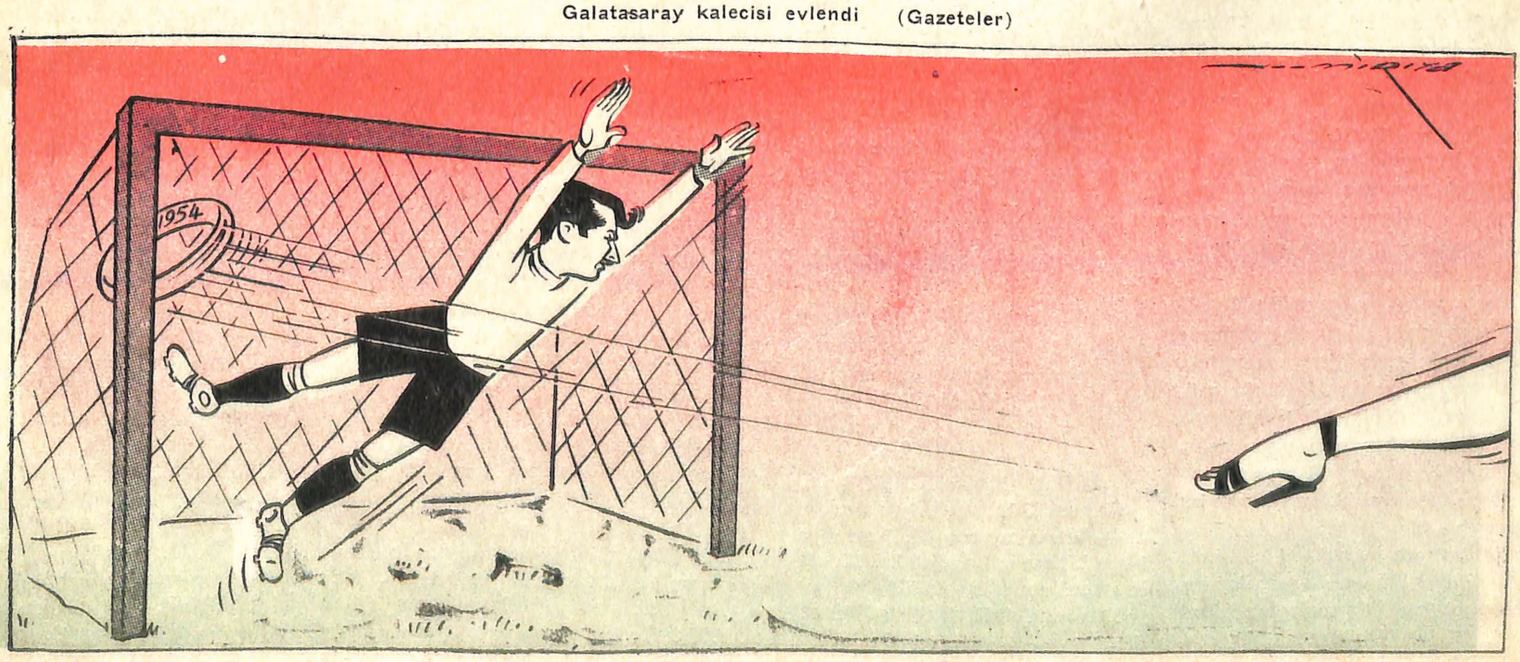

GOOOOL!.. (Necmi Rıza)

— Ulan ne yapıyorsunuz orada?..
— Bayramlaşıyoruz ağabey!..

(Necmi Rıza)

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

Yazan: İllâllah Şerrinden

Sevda nedir bilir misiniz? Neden bileceksiniz?.. Lâf diye soruyorum işte... Benim gibi, bir yellozun uğruna rezil rüsva, aşk yolu na kepaze olmadan, sevdanın ne olduğunu nerden bileceksiniz?..

Kusur mu, meziyet mi, pek bilmem, ben kahvede zurnaya, hamamda kurnaya tutulan cins bir erkeğim. Sonra da, kadından yana hiç mi hiç şansım yok. Yalnız, tutulduğum kadınlara uğur getiririm. Ne zaman bir dişicik eteği ni sallasa da peşine düşsem, köşe yi dönmeğe kalmadan kısmeti çıkar. Kaçtır denedim, horoz sesi duymamış, el eli değmemiş, gün görmemiş, pencere kenarında koca beklemekten kurumuş, kız kurularına bile gönül versem, hemen, ama hemen bir koca bulur, başgöz olurlar. Ben mi elimi yavaş tutarım, onlar mı hızlı giderler. anlayamam. Hani bir şarkı vardır ya: «Ne talihsiz başım var, kimi sevsem el alır» diye... Ben bu şar kıyı değiştirdim, dilimden düşürmüyorum: «Ben ne sersem herifim, kimi sevsem el alır!»

Artık, Kısmet açan dedeye dön düm. Nerde koca hasretinden darı bekaya göçecek evde kalmışlar varsa, peşimde pervane olmağa başladılar. Hepsi de, maşallah, aradıklarını buldular, ben elim cebimde kala kaldım.

Yalnız içlerinden biri o kadar suratsız, meymenetsiz, mendebur bir şeydi ki, ne yaptım ne ettimse, bir türlü kısmeti çıkmadı. Sonunda, insaniyet namına inanın ki sırf merhametimden onunla ara sıra evlenmeğe başladık. Derken efendim, bu kara kuru karıya tu tulmıyayım mı? İşte azizim, aşk dedikleri bu. Başkası da olamaz. Bir kere sevda şahlanmaya görsün, ne kara dinliyor ne kuru!

Neyse, uzatmıyalım, sonunda, bu süpürge sırığı, çingene maşası hatunla, resmen ve alenen, hiç utanıp sıkılmadan, herkesin önün de evlendik. Bir de üstelik, gazetelere ilân verdik, elâleme de mas kara olduk.

Efendim, başınızı ağrıtıyorum, hikâyenin asıl fıraklı tarafı evlendikten sonra başladı. Eşek dili mi yedirdi, büyü mü yaptı, her ne yaptı, ne ettiyse, beni bu kadın kendine kul köle etti. Bir saniye görmesem deli divane olacağım. çıldıracağım yahu... Yemeden içmeden kesildim, işten güçten oldum. Öyle geliyor ki, bizim hanımı (yani benim hanımı demek istiyorum) bir dakika gözümden ayırsam, kaşla göz arasında ayartıverecekler.

— Duydun mu, bizim Necdet eşini kaybetmiş..
— Deme yahu... Genç kadın öldü haaa??..
— Yok canım, cinsiyetini değiştirmiş!..

(İrfan Ulaş)

— Keşke ben kadın olsam da, sen de erkek olsan!..
— Allah esirgesin... Ben senin kocan olmana bile güç tahammül ediyorum!..

(İrfan Ulaş)

Hani Allahı var, eğri oturalım, doğru konuşalım, bir dalgasını falan filân da görmedim. Zati olma sına da imkân yok ya... Anadan doğma namuslu olmağa mahkûm zavallı... Tramvaylarda, otobüsler de, kadınlara gösterilen iltifatlardan mahrum bir garip. Neme lâzım, ben bir kere tutulmuşum ya.. Gönül bu be birader, aka da konar bazan gelir böyle karaya da konar.

Derken efendim, aşkımızın şiddetinden bir çocuğumuz dünyaya geldi. Çocuğun sağ tarafı olduğu gibi anasına, sol tarafı da bana benziyor. Daha birinci çocuğumuz şöyle böyle yerde sürünmeğe, benim kıymetli yazılarımın üzerine ara sıra küçük ve büyük tenkitlerini bırakmaya başlamıştı ki, sevgili karıcığım bir akşam:

— Huuu..., diye seslendi.

— Ne var huuucum, söyle sevgili karıcığım, meleğim... Emret yoluna kurban, olayım...

— Ben yine gebeyim.

— Aman deme karıcım. Bu iş nasıl oldu böyle?

— Nasıl olduğunu bir de bana mı soruyorsun? Oldu işte!:: Hem çocuğun yanında böyle şeyler konuşulur mu? Daha doğmadan terbiyesini bozacaksın!

Aradan bir iki gün daha geçti. Bizim hanım:

— Ayol bana bir şeyler oluyor, dedi.

— Nasıl şey? İyi bir şey mi bari?..

— Bıyıklarım çıkmağa başladı.

Bir kaç zaman sonra, sesi, yeni ötmeğe başlayan horozlar gibi çatallaştı, git gide kalınlaştı. Sakallar da başladı çıkmaya... Daha garibi, memeleri çekildi, kurudu, kayboldu. Ve azizim daha müthişi, daha korkuncu... hayır, söyliyemiyeceğim, yatağımı ayırmaya mecbur oldum!!..

Ben onun bu erkek kırması az man haline de razı idim. Ama o razı olmadı. Bir akşam eve geldim, bizim hanım yok. Ertesi sabah gazetelerde okudum: «Huriye isimli bir çocuk anası ve gebe bir kadın, ameliyata lüzum görmeden erkek oldu. Huri ismini aldı...»

Ah Huriyeciğim, canım ciğerim. Şuramda bir şey var, cayır cayır yanıyor. Ben onsuz yapamazdım. Benim için bir tek çare kalmıştı artık: Hemen bir ameliyat geçirip, kadın olmak!..

Doğru, tanırsınız, estetik ameliyatlariyle meşhur doktor Hasan'a gittim.

— Merhaba doktorcuğum.

Doktor, selâmıma karşılık vermedi. Hemen vizite ücretini peşin peşin masasının üstüne bıraktım.

— Ooo... Hoş geldin aziz dostum, merhabalar... Nerelerdesin?

— Suratını mı değiştireceksin? Çok iyi edersin...

— Hem suratımı, hem başka bir yerimi...

Doktor bir albüm çıkardı. Bir sürü resim gösterdi.

— Bak, dedi, bu adamın gözünün yerinde kulağı, kulağının yerinde de burnu vardı. Bir hılkat garibesi idi. Şimdi bir de bu resme bak.

— Allah Allah... düzelmiş yahu... Aman doktor, olur şey değil... Sakın bu bir foto-montaj olmasın.

— Senin üzerine yemin ederim ki değil...

— Öyle ise bu bir demokrasi garibesi. Nasıl yaptın bunu.

Doktor, güldü:

— Kimsenin aklına gelmez, dedi, dünyanın hiç bir operatörü bunu düşünemezdi.

— Merak ettim söyle Allahaşkına...

— Söylerim ama, sır... Kimseye çıtlatma.

— Eğer kimseye söylersem, mebus adayı olayım!

Bu büyük yeminime inandı:

— Bu suratı düzeltmek kimsenin aklına gelmezdi.

— Sizin nasıl geldi?

— Benim de gelmedi. Bir vatmanın aklına geldi.

— Doktor, sen beni çok enayi buldun galiba...

— Emin ol bir vatman sağlık verdi. Sen o adamı tramvaya bindir, Topkapıdan Bahçekapıya kadar gitsin, yalnız ağzı burnu değil, bütün uzuvları yer değiştirmezse, gel suratıma tükür, dedi. «Aman sahi mi dedim», «Elbette sahi, dedi, her gün yolcuların ağzı burnuna karışıyor». «Ya senin?» diye sordum. «Benim de öyle, dedi, bazan mendili çıkarır, burnumu silecek olurum, burnumu yerinde bulamam». «Sonra ne yaparsın?» diye sordum. «Artık alıştım, dedi, bunda merak edecek bir şey yok, yolcular sıkıştıra sıkıştıra, burnum ya ezilip kaybolmuştur, sonradan yine çıkar, yahutta gözümün yerinde filân bulurum» dedi.

— Aman doktor, böyle şey olur mu hiç?

— Oluyor azizim, oluyor. Vatman dedi ki, siz hiç tramvay mü dürünün, ömründe bir kere tramvaya bindiğini gördünüz mü?»

«Hayır, dedim, sahi, neye binmezler?» Suratının hendedesi bozulur da onun için, hep otomobile binerler» dedi.

— Vallahi doktor, bana bunlar palavra gibi geliyor. **(Sonu var)**

SOSYAL YARDIM!..

(Yalçın Çetin)

EŞEK name

Eşeğin Memuriyeti

BİR kuş, bir inek, bir de uyuz eşek arkadaş olmuşlar; dağlarda bayırlarda beraber gezer tozarlarmış. Bir gün kuş bulutlar arasında uçarken, bir de bakmış ki, arkadaşlarile oynayıp eğlendikleri ovaya, o güne kadar hiç görmedikleri, bilmedikleri bir takım acaip mahlûklar gelmişler. Sora soruştura, bunların «insan oğlu» olduklarını öğrenmiş. Hemen bir koşu arkadaşlarına haber vermiş:

— Arkadaşlar, bizim altın ovaya «insan oğlu» denilen bir takım acaip mahlûklar gelip yerleşmiş!

Uyuz eşek, ineğe bakmış:

— Aman inek kardeş, demiş, güzel ovamızı elimizden alan bu insan oğulları da nenin nesi?

Kuş hemen lâfa atılmış:

— Durun çocuklar, ben hemen uçar, onların ne çeşit şey olduklarını şimdi öğrenir, gelirim.

Arkadaşlarının cevabını beklemeden pırr!... diye uçup gitmiş. Gidiş o gidiş. Aradan altı yıl geçmiş. Bir sabah arkadaşlarının arasına dönmüş ama, zavallı kuş kardeşi tanıyabilene aşk olsun. Kanadı sarkık, kuyruğu kopuk, gagası kırık, bir gözü kör... Arkadaşları merakla sormuşlar:

— Aman kuş kardeş, bu ne hal? Sana neler oldu?

Kuş kardeş anlatmaya başlamış:

— Sormayın başıma gelenleri. Bildiğiniz gibi, sizden ayrılınca, insan oğullarının yanına gittim. Uzaktan durumu şöyle bir kolaçan edeyim, dedim. Meğer bana tuzak yapmışlar, ökse kurmuşlar. Ökse dedikleri şeyi, o zamana kadar hiç bilmediğim için, beni yakaladılar. Bir kafese tıktılar. Yıllarca salıvermediler. Hürriyetime kavuşmak için çırpına çırpına, işte bu hale geldim. Hani nerde ise hürriyet yoluna ölecektim. Nasılsa bir delik buldum da ellerinden zor kurtuldum.

Çok fena sinirlenen inek:

— Bir kere de ben gidip, şu insan oğullarının ne biçim şey olduklarını göreyim, diye tutturmuş. Kuş kardeşin yalvarıp yakarmalarına aldırmadan, alıp başını gitmiş Arkadaşları yıllarca, ölüsünden dirisinden bir haber alamamışlar. Beş yıl sonra bir de dönmüş ki, yürekler acısı. Boynuzları kopuk, gözü kör, sıska, topal, hasılı bir deri bir kemik. Daha arkadaşları sormadan anlatmağa başlamış:

— Aman arkadaşlar! Beni de kuş kardeş gibi insan oğulları bir kement atıp yakaladılar. Boynumdan bir iple bağladılar, ahıra tıktılar. Sütümü sağmağa başladılar. Bir avuç saman verip, bir kova süt istediler. Hürriyetime kavuşmak için, başımı duvarlara vura vura işte bu hale geldim. Sonunda bir kolayını buldum, ellerinden zor kurtuldum, kendimi buraya dar attım.

Bu meraklı macerayı dinleyen eşek kardeş, her eşek gibi kendisi kadar akıllı ve kurnaz bulunmıyacağını iddia etmiş:

— Bir kere de ben deneyim, bakayım, demiş.

— Etme, eyleme, sen zaten sıska, cılız bir uyuz eşeksin, senin geriye derin bile kalmaz, demişlerse de, bir türlü eşek kafasına lâf anlatamamışlar, arkadaşlarile helâllaşıp yola revan olmuş. Ondan sonra eşek kardeşi koydunsa bul. Aradan üç yıl geçince, bir akşam vakti eşek kardeş çıka gelmiş. Ama görülecek şey. O uyuz, sıska, cılız, tüysüz zavallı eşek, bir semirmiş, bir şişmanlamış, gelişmiş, göbek salıvermiş, bir güzelleşmiş ki, arkadaşları gözlerine inanamamışlar. Olur şey değil. Merakla sormuşlar:

— Aman uyuz eşek, sana ne oldu da böyle semirdin? Anlat Allahaşkına meraktan çıldıracağız.

Eşek kardeş, başından geçenleri, tatlı tatlı anlatmağa başlamış:

— Ben sizin gibi aptal mıyım? Bana bugüne bugün, adile sanile eşek demişler. İnsanların arasına karışınca, evvelâ ağaların, beylerin yanına sokuldum. Onlara dalkavukluk ettim. Onlar da buna karşılık beni mükâfatlandırdılar. Hayvanlar derneğine başkan yaptılar. Üç yıl yedim içtim, yan geldim, keyfime baktım. Üç yıldan sonra, onlar benim eşekliğimi anladılar ama, iş işten geçmişti artık. Ben de o zamana kadar kelleyi kulağı düzmüş, çoktan yükümü tutmuştum!

Bayram Programı

RADYODA ÇOCUK SAATİ

— Allo, allo!.. Burası Akbaba radyosu!..

Sayın dinleyiciler, şimdi bayram için hazırlanmış çocuk saati programını takdim ediyoruz. Hazırlayan: Ahmet Dududilli, mikrofona koyan Hafize Betses...

(Radyodan, cinsiyet ameliyatı geçirmiş erkek azmanı bir kadın sesi duyulur).

— Sevgili yavrularım... Bugün bayram, hepinize neşeli, mesut bayramlar dilerim. Şimdi Ankara Karma İlkokul öğrencilerinin hazırladığı radyo çoluk-çocuk programına başlıyoruz. Karşımda tombul tombul bir küçük kardeşiniz var. Aman ne şeker şey... Gel bakayım yavrum. Adın ne senin?

— (Peltek bir çocuk fısıltısı duyulur).

— Ha?..

— Hik ... met...

— Hı?

— Hik ... hik...

— Ama, radyo başındaki kardeşlerin sesini duymuyorlar. Daha hızlı söyle de duysunlar.

«r» leri «l» leri «y» leri söyleyen bir çocuk sesi duyulur).

— Hikmet Bayuy...

— Adınlan yaşa Hikmet Bayur..

— Hangi okuldansın?

— Kayışık...

— Nasıl karışık?

— Kayma kayışık...

— Demek karma okuldan...

— Kayma... Hayk paytisinden, demokyat paytiden... Ondan sonya... Miyyet paytisinden... sonya tekyay demokyat...

— Aaafferim sana küçük Hikmet... Söyle bakalım, sen ne yapacaksın şimdi?

— Biymem...

(Radyo stüdyosundaki seyirci lerin gülüşmeleri).

— Şiir mi okuyacaksın, şarkı mı söyleyeceksin?.. Hikâye mi anlatacaksın?

— Hey şey yapayım... Şiiy okuyum...

— Bakın size mini mini kardeşiniz şimdi bir şiir okuyacak... Şiirin adı ne Hikmet?

— Bayyam şekeyi...

— Oku da dinlesin kardeşlerin..

— Bayyam Şekeyi
Oysa cepte payam
Bana hey gün bayyam
Bayyam şeke... şeke... yi...

(Arkasını unutmuştur, kekeler ve mırıldanır).

Ey şeker güftâr, reng-i leblerinden buse ver,

— Bayyam şekeyi... şeke... şeke... keyi... yi...

— Unutmuş!.. Nasıldı arkası? «Hani horoz şekeri» değil mi?..

— Hoyoz şekeri... (horoz gibi öter)

Ü-ü-yü üüü... ü-ü-yü üüüü!..

(Stüdyo seyircilerinin alkışları)

— Affferin küçük Hikmet... Şimdi size başka bir küçük kardeşiniz, yine şiir okuyacak... Gel bakalım tontonum.

Adın ne senin yavrum?

(Kart bir ses cevap verir)

— Şemşettin

— Adı Şemsettin miş... Soy adın?

— Şemsettin Günaltay...

— Hangi okuldansın?

— İmam-Hatip...

— Ne okuyacaksın?

— Maval!..

— Oku bakalım

— (Heceleye heceleye okur)

Kol tu ğum
Asmalarda koruğum.
Sen nerdesin koltuğum?
İçine oturduğum.
Şükür Elhamdülillâh!..
Parçalandı zemberek.
Kepçe kulak kelebek,
Uçar pır pır ederek.
Şükür elhamdülillâh...
Basın deriz baskıyla
Kazanırız hakkıyla

Tatlılansın ağzımız, zira şeker bayramıdır!

Şükür elhamdülillâh...

(Alkış sesleri)

— Şimdi mini mini bir küçük kız sıra bekliyor. Penbe entarisi pek güzel... Beyaz da kordelası var... Yaklaş bakayım yavrum. Adın ne kızım?

— Aman da pek nazlı... cici cici bir kız... Çifte kavrulmuş lokum gibi kâfir... Soy adın?

— Tılabar.

— Nazlı Tılabar... Sen ne yapacaksın?

(Çocuk ağlamağa başlar)

— Anne!.. Anneeee!.. Annecim, annecim!..

— Ağlama yavrum... hi, hi... Bu mini mini mikrofondan korktu.

(Stüdyodan alkış ve gülüşmeler duyulur).

— Şimdi sıra, bir kenarda uslu uslu bekleyen bir cici kardeşinizde.

Elinde de kemanı var... Adın ne senin yavrum?

(Kalın, boğuk bir ses)

— İsmet İnönü...

— Aferin İsmetçim... Sen ne yapacaksın bize?

— Söylemem... Yapınca görürsünüz...

— Hadi öyle ise...

(Kulak tırmalayıcı bir keman gıcırtısı duyulur).

— Gıy gıy gıyyy!..

(Alkış sesleri)

— Şimdi de sıra mini minnacık bir kızda... Aman ne kadar da minik... şeker bir şey... Canlı taş bebek... Senin ismin ne yavrum?

— İffet Halim Oruz...

— Sen ne yapacaksın?

— Şaykı okuyum.

— Hadi oku da dinliyelim.

Asmayayda üzüm vay
Benim bir tek sözüm vay
Biyaz daha büyüysem
Vekillikte gözüm vay.

(Alkış sesleri)

— Şimdi de yavru kurtlarla baba kurtların korosunu dinleyecek siniz.

(Kurt sesleri...)

— Dann!.. Dannn!..

Şakalar

DENİR ELBET

Gazetede şöyle bir haber çıkmıştı: 1000 lira gibi muazzam bir servetle, bir veznedar kayıplara karıştı». Ertesi gün patron sekreteri çağırttı:

— Deli misin yahu, 1000 liraya muazzam servet denir mi?

— Elbet denir efendim, dedi sekreter, bizim yüz lira maaşa maaş deniyor ya...

FAZLALIK

O kadar çok misafirleri vardı ki, evde ne kadar sandalye, koltuk varsa kullandılar. Lâkin yetişmedi. Misafirlerden bir hanım ev sahibini iğnelemek istedi:

— Galiba iskemleleriniz kâfi değil...

Kadıncağız boynunu büktü:

— İskemleler kâfi ama efendim. misafirler fazla geldi bugün...

HAZIRLIK

Evlendikten bir sene sonra, se yahate çıkıyorlardı.

— Bu ne seyahati yahu? diy sordular. Koca:

— Balayı... dedi.

— Evlendikten bir sene sonra mı?

— Ne yapayım birader, dedi koca, karım ancak hazırlandı...

BEKTAŞİNİN ORUCU

Hacı Bektaş kuliarından Derviş Mehmet, bir Ramazan günü, elinde şişesi, yalpalıya yalpalıya nâra atarak giderken, devriye yakasına yapışır:

— Bre zındık! Oruç tutmaz mısın? Diye sorar.

Kendini toparlayan hazret, hemen şu cevabı verir:

— Onu ayıklar bile zor tutuyor, ben bu sarhoş halimde nasıl tutarım?

Ada Safası

SEÇİMLER D. P. zaferiyle sona erdikten ve yeni kabine kurulduktan sonra, sayın Başvekilimiz, yakın dostlarından bir grupla Büyükadaya gelmiş ve bir kaç gün istirahat etmiştir. Evvelki gece, eşeklerle büyük tur yapılmış, Âşıklar yolundan geçilmiş ve Dil'e gelinmiştir.

Bu esnada, uzakta, çamların içinden tatlı bir ses:

Aşkı tâ ezelden biz bile geldik,

Âşıklar yolundan biz dile geldik!

Türküsünü söylemeğe başlamıştır.

Akbabanın hususî fotoğrafçısı, hiç bir gazetede çıkmıyan yandaki fotoğrafı, ağaçlar arasına gizlenerek çekmiştir.

Resimde, muhterem Adnan Menderes, parmağının arasında sigarası, gözlerinin içi gülerken görülüyor.

Başbakanın bir yanında Fevzi Lütfü Karaosmanoğlu, öbür yanında eski Bakanlardan Nuri Özsan neşe içindedirler...

Büyük Yazarlar AKBABADA

Olmalıdır Yapmalıdır Yapılmalıdır

Başmakale tefrikamız: No: 342759

Kırk yıldır yazan: Hürriyet kılavuzu ve demokrasinin seyr-ü sefer memuru

AHMET EMİN YALMAN

BUGÜNE kadar oldu bitti havasile bir intikal devri geçirdik. Geçen dört sene içinde Demokrat Parti hükûmeti devamlı ve ümitkâr vaitleriyle memleketi müsbet mânasile idare etmiş, akıncı bir ruhla milleti berraklığa kavuşturmuştur. Önümüzdeki dört senede muhalefet iktidarla, millî ölçüde iş birliği yapmalıdır.

İnönünün en büyük kusuru, menfi bir zihniyet güderek Demokrat Partiye girmemiş olmasıdır. Sekiz yabancı dil bilen, dört yabancı üniversiteden mezun olan Kasım Gülek gibi zeki, Nihat Erim gibi dinamik delikanlıları bağrında toplamakla, Halk Partisinin büyük bir şansı vardır. Bu şansı memleket hayrına kullanmalıdır. Bir yandan da kendi kendisini tasfiyeye tâbi tutmalı, ileriye gitmemelidir. Muhalefetin vazifesi iktidara gelmeyi düşünmek değil, daimi

bir murakabe olmalıdır.

Memlekette düzelmeğe muhtaç çok dâva vardır. Meselâ iki senedir hâlâ Naboland dâvası sürüp gidiyor. Memleket işleri sür git olmamalıdır. Hükûmet makanizmasının islâha muhtaç tarafları da çoktur. İlk iş olarak İdrojen bombası imâli işini ele almalı ve yaz mevsiminde sinek lerle mücadeleye hız verilmelidir.

Ortaya konulan yolsuzluk iddiaları süzgeçten geçirilmelidir. Yeni yeni tecrübelerle vakit kaybedecek yerde, daha evvel o yollardan geçenlerin amelinden istifade etmelidir. İlk hedefimiz, yapıcı tenkide hassasiyetle kulak vermek olmalıdır. Dizginler kendi elimizde olduktan sonra bunun millî gurura aykırı hiç bir tarafı yoktur.

Tezvir makinesi elbette durmadan işler. Memleketi yolundan alıkoymak isteyenlerin yay garalarını bastırmak için, onlardan daha fazla yaygara yapılmalıdır. Baş ağrısına aspirin, mide ağrısına nane ruhu almalıdır. Aksi halde kötülerin baskısı altına düşmek mukadderdir. Millî bünyenin şerre karşı durabilmesi için, siyasî ve içtimaî tecrübe lâboratuarından geçme miş olanların sözlerine dikkat etmelidir. Bu mühim nokta siyasî mihver olmalı ve o mihver etrafında dönmelidir.

Adnan Menderes, muhaliflerin attıkları okların millî sîneyi delemiyeceğini bilmelidir. Rami göçmen evleri meselesi de halle dilmelidir.

Bundan başka Cenevre Konferansı sürüncemede bırakılmamalıdır. Artık Çörçil aklını başına toplamalı, bir an evvel Hindi Çinide mi olur, Kutuplarda mı olur, her nerde olursa Amerika ile elele verip, demokrasi kalesinin şerefli müdafaasına katılmalıdır. Daily Herald'ın yazılarına da millî veya gayri millî bir veçhe verilmelidir.

Kıbrıs Müftüsü Ali Dânâ Efendiyle iki saat kadar konuştum. Nur yüzlü bir adam. Ama o da akıncı bir ruhla millî selâmetin yolunu bulmalıdır.

Amerika Millî Emniyet Konseyinin..... ....

AKBABANIN NOTU :

Sene 1914 de başlayan bu baş makalenin daha kaç yıl süreceği belli olmadığından burada kesiyoruz.

○

HODRİ MEYDAN

Adam sabaha karşı meyhaneden dönünce bir de ne görsün? Maymuncukla, bir hırsız, evinin kapısını kurcalamıyor mu? Hemen hırsızın yanına sokuldu, omuzuna vurdu:

— Zahmet etme ahbap, dedi, al anahtarı kullan. Ama önce sen gireceksin. Karım uyanırsa karışmam...

Eski Türk Mizahından

YANGININ SEBEBİ

ESRARKEŞLER, dalganın en tatlı yerine gelmişlerdi. İçlerinden biri duvarda asılı bağlamayı indirip çalmağa başladı ve sonra hep bir ağızdan şu şarkıyı tutturdular:

Bizim ile mor sünbüllü bağlar var
Anasından ayrı kalmış ağlar var
Ben gidemem aramızda dağlar var.

Üçüncü mısra terennüm olunurken ocak başında yeni bir nar gile doldurmakla meşgul olan karayağız, cılız, gözleri çekik, göğsü bağrı açık delikanlı sordu:

— Ne dağları var?

Ötekiler sustular. Bir müddet dalgın dalgın birbirinin yüzüne bakıştılar. Sonra biri atıldı:

— Öyle ya, ne dağları var? Keşiş dağı mı, Elek dağı mı, İstranca mı, yoksa Himalaya mı?

★

Şehremini civarındaki bu esrarkeş kahvesinin yarım saat kadar ilerisindeki tarlaların arasından bir deve kafası geçiyordu. Aheste ruşla birbiri ardı sıra yürüyen hayvanların manzarası uzaktan bir silsilei cebbali andırıyordu. Aralarındaki dağ mübahasesi esnasında esrarkeşlerden birinin gözüne bu develer ilişince ötekilere dedi ki:

— Himalaya dağlarına benziyor.

Sonra eliyle develeri göstererek:

— İsterseniz siz de bakın!

Hepsi birden baktılar ve bir kaçı onu tasdik ettiler.

— Evet, Himalaya dağları olsa gerek.

— Lâkin dağlar yürüyorlar galiba... Yoksa bana mı öyle geliyor?

— Dağ yürür mü ulan, kendi ne gel!

— Yürüyor, yahu, baksana... Dikkat et, işte şimdi şu top ağacın hizasındalar, bak, bir dakika sonra nereye gelecekler?

Dalgacılar, merak ve hayretle hep birden pencerelere koşuştular, develeri göz hapsine alarak muhaverelerine devam ettiler:

— Evet, bize doğru geliyorlar.

— Yahu, ayıp be, koskoca Himalaya dağları bizim ayağımıza gelsin, bu yakışık almaz bir iş olur. Kalkın, istikbal edelim!

— Lâkin bak, bak şu ortadaki tepe, amma da yüksek ha! Mutlaka mektepte iken okuduğumuz Gavrisangar tepesi orası olmalı!

— Ta kendisi birader. Ben bir tarihte oraya çıkmıştım, tanıdım...

— Haydi yine çıkalım!

— Haydi, kalkın.

— Dur, acele etme, o yol kayalıktır, çıkamayız, sağdan yürü, bak dikkat et, önünde uçurum var.

— Lâkin birader, yükseldikçe hava serinliyor.

— Daha dur bakalım, ne gördünüz? Eğer tepeye çıkarsak donarız. Yukarıda tam iki arşın kar vardır.

— Belli, soğuğu ta buralara geliyor!

— Bakın, karları görüyor musunuz?

— Ooo... Kânunu sanide miyiz yahu, donacağız, Biraz çalı çırpı toplayıp ateş yakalım!

— Haydi durmayın, kar fırtına ziyadelesiyor. Geriye dönsek daha iyi değil mi?

— Hele biraz ateş yakıp ısınalım, dinlenelim de sonra döneriz!

★

Esrarkeşler, kendilerini Himalaya dağlarının tepesinde kar

— Bence evlenirken düşünmiye hiç lüzum yoktur...
— Neden?..
— Nasıl olsa evlendikten sonra düşünmiye başlıyacağız!..

rek kahvenin peyleleri altındaki tahta kırıntılarını toplayıp ateş verirler. İki dakika sonra, kahvenin içini alev ve duman kaplar ve sonra şu muhavere başlar:

— Yahu bu ne duman, bu ne ateş?

— Gel kebaba, gel kebaba!

— Ne kebabına?

— Ciğer kebabına...

— Yanıyor muyuz, ne oluyoruz çocuklar?

— Ne yapacağız?

Hepsi birden kendilerini kapıdan dışarıya dar atarlar. Ve ertesi gün gazeteler hariki şöyle tasvir ederler:

DÜNKÜ YANGIN

Şehremini civarında (.....) mahallesinde Arap İsmailin kahvesinde kimse bulunmadığı bir sırada mangaldan ateş sıçrıyarak yangın zuhur etmiş ve etrafa sirayetle on beş hane, iki dükkân ve bir mektebin yanmasına sebep olmuştur. Yangının sebebi, hakkında zabıtaca tahkikat yapıl

Ramazan manileri

Yeni Cami direk ister
Senin canın kötek ister,
Söylenecek söz çok amma
Söylemeğe yürek ister.

Davulumun kaytanı var,
Alanı var, satanı var,
Benim donum yoktur amma,
Bayın naylon mintanı var.

Bir ipimle bir kuşağım,
Uyuz olsam, yok kaşağım.
Umurumda değil dünya,
Ne şef oldum, ne uşağım!...

Nişanlansam yüzük ister
Gözler baygın, süzük ister
Gelmek için iktidara
Bir kuvvetli tüzük ister.

Güme de güm, güm güm güme
Yanmam garip öldüğüme
At tepişti, katır tepti,
Ara yerde gittim güme!

İngiltere Hindiçini meselesine karışmak istemiyor.. ((Gazeteler)

EL İÇİN YANMA NÂRA,
YAK ÇUBUĞUNU BAK SEFANA

(Turhan Selçuk)

ÖYLE YA...

Rebeka gömlekçiye girmişti:

— Kocam için otuz yedi numara bir yaka istiyorum...

Çıkardılar.

— Sarın... dedi.

— Bir tane mi olsun?

— Tabii bir tane.. On tane kocam yok ya...

İYİLİK

— Bizim şef çok iyi adamdır vallahi.

— Sahi mi? Ne biliyorsun?

— Denedim birader. Ne zaman karımla çarşıya gideceğim diye izin istedimse vermedi!

BAYRAM!.. (Tonguç)

BİR BAYRAM GEZİNTİSİ

BENDENİZ fakr-u hâl ilmi haberlerile hastahane kapılarından hastahane kapılarına atılmış, ayda yüz seksen liraya satılmış, nüfus sayımında mevcut, seçmen kütüklerinde de her nasılsa adam arasına katılmış bir daracık gelirliyim.

Romatizmalarımdan başka hayatta hiç bir şikâyetim yok şükür... Noolacak şu ölümlü dünyada, işte geldiiik, işte gidiyoruz, şen olsun Ankara şehri... Şu bayram gezintisi olmasaydı, dünyanın en mes'ut insanı bendim. Ah bilâder, bilseniz başıma gelenleri... Hayatımda kahve nedir bilmem, cigaram yok, içkim yok. Bu yaşıma geldim, Allah sizi inandırsın, harama uçkur çözmüş değilim.

Nerden başlasam bilmem ki... Bizim Hasene... haa, bak unuttum söylemeyi, Hasene, benim 30 senelik refikam. Daha doğrusu refikam idi.

Bayramın birinci günü akşamı, yorgun argın ziyaretlerden döndüm. Allah ne verdiyse yemeğimizi yedik, kahvelerimizi içtik. Hava da lodos... Lodos oldu mu, kör olsun, romatizmalarım tutar. Mindere yüzükoyun uzandım, Hasene de romatizmalarımı ovmaya başladı.

— Huucuğum, dedi, bunca senelik eyâlimsin, bir günden bir güne de, kalk yahu seni bir sinemaya götüreyim, demedin. Bayram gelir, seyran gelir, ben kukumav kuşu gibi evde pineklerim.

Kadın milletine de pek yüz vermeye gelmez.

— Hanım, seni hey heyler bastı galiba, dedim, otur oturduğun yerde...

— Ayol efendi, biz insan değil miyiz? Şekercinin Nafia yok mu?... Yaşına başına bakmadan, mayo almış, deniz hamamına gideceklermiş. Benim öyle pilâş milâş istediğmi yok. Ama kırk yılın başı, o da bayram diye bir sinema istedim işte...

Ben tiretorayı severim. Gençliğimde ramazan geceleri giderdik. Ama hanım ille de sinemaya diye tutturdu. Meğer, aşağı kattakiler, gündüz gitmişler, bir yerli film varmış, ağlaya ağlaya bir hal olmuşlar.

— Zaten senin yüzünden bir gün öliciim. Şöyle bir ooh dedirtmedin bana...

Daha yerli filme gitmeden ağlamağa başladı. Naapiciin bilader, helbet, gideceksin...

Giyindik kuşandık. Hanım, misafirliğe, davete, düğüne giderken, yüz görümlüğü verdiğim beşi bir yerdeyi mutlaka takar. Gerdanlığını taktı, üst kattaki Esma'nın çantasını aldı.

— Hadi hanım, geç kalıciiz...

— Dur ayol patlamadın a...

— Ben patlamadım, sinemacı patlar...

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!.. — Fransız —

Kadınlarla sokağa çıkmak derttir bilirim. Bir patırtı, bir gürültü, bir telâş sokağa çıktık. Köşeyi dönerken:

— Eyvah, gördün mü başıma gelenleri... dedi.

— Yine n'oldu?.

— Tel dolabın kapağını kapamayı unuttum. Vallahi de billâhi de o hınzır tekir cirit oynar.

Bıraksam, bir giderse, bir saat evden çıkmaz. Çeke çeke caddeye çıkardım. Tramvaya bindik. Hanımın çenesi durmuyor ki...

— Ayol yakanı düzelt, herkes bize bakıyor.

— Hanım, herkesin işi gücü yok ta bize mi bakacak? Sus acık. Tut çeneni...

— Boyunbağın kaymış, elâleme rezil olduk... Düzelt...

İtişe kakışa Beyoğluna geldik. Aman Yarabbi, bir kalabalık, bir kalabalık. İğne atsan yere

düşmez .. Hürriyet mi ilân edildi? Ne oldu?... Kimi dirsek vurur, kimi kol çarpar... Uyduk akıntıya gidiyoruz. Ne kadar zaman oldu, buralara çıktığımız yok ki... Salma Tomruk neresi, Beyoğlu neresiii... Otomobiller vızır vızır. Başladım hanıma söylenmeğe, açtım ağzımı, yumdum gözümü:

— Öliciim, öliciim, senin dırdırından bi gün... Valla da billa da çekilir şey diilsin Hasene... Sinema da sinema diye tutturdun. Otur evinde... Rahat mı battı?...

— Hi hiii...

Bizim hanım sokakta gülmez. Bi de başımı çevirip bakayım ki, a dostlar, ne bakayım, ben Hasene diye başka bir kadına anlatıp durmuyor muyum?... Bütün Beyoğlu başıma geçti sandım.

— Hasene... Haseneee... Haseneeee..., diye bağırdım, bağırdım ama, kalabalık:

— Hadi amca kırmızı lâmba yandı, çabuk geç... diye beni itti. Cümbür cemaat, karşı kaldırıma geçtik. Demindenberi lâf anlattığım kadın da yanımda...

— Affedersiniz Hanımefendi, yanımda zevcem vardı da... Sizi zannettim, dedim.

— A nolacak... Zarar yok, dedi.

— Sinemaya gidecektik. Ben şimdi naapiciim? Hasene de buralarını bilmez, kaybolur.

İyi kalpli bir kadınmış. Allah razı olsun, beni teselli etti:

— Helbet biri çıkar evine götürür, dedi, hadi beraber gidelim sinemaya...

Kadına baktım, hâza kadın... Dört başı mâmur...

— Aman sultanım, emredersiniz. Yalnız...

— N'olmuş yalnız?

— Biri görür de...

— Kim görecekmiş? Herkes burnunun ucunu görmüyor.

Kadın haklı. Öyle bir kalabalık ki, herkes birbirine girmiş, sarmaş dolaş akraba olmuşlar. Kim kimin karısı, kim kimin kocası belli değil... Başladık gitmeğe... Lâfın bir iyi yerinden başlamak istedim. Evvelâ kendimi tanıtayım, dedim.

— Efendim, bendeniz doğma büyüme Salma Tomrukluyum. Bilmem, duymuşluğunuz var mı, peder merhum, kayyum zade Câbir derlerdi... Valdem yana Trabzon eşrafından Hacı İbrahimlere dayanırız.

— Senin ananı babanı soran var mı şimdi?

— Yoo... Aman sultanım kızma. Hani lâf kıtlığında konuştum işte. Sinemaya gidene kadar...

— Herif çıldırmış... Sinemaya giden kim?

Tuh Allah lâyığını versin... Ben meğer yine başka bir kadına lâf atıyormuşum. O demin ki kadın kaybolmuş.

— Ayağının turabı oliim, vallahi harfendazlık kasdile değil..

Yine kibar bir kadınmış:

— Kıyak herifsin be... dedi, ben bu akşam biraz içecektim ama, seni gördüm, vazgeçtim.

— Affedersiniz, isminizi bağışlar mısınız?

— Nüfusumda Fatma. Annem Fatoş derdi. İlk kocam değiştirdi Müjgân yaptı. Öbürlerini hatırlamıyorum. Bu hayata düştükten sonra Leylâ diyorlar.

— Bu hayat dediğiniz hangisi efendim...

— Beyoğlu hayatı işte...

— Yaa... Demek şimdi benim de ismim değişecek... Vah vah vah...

Sürüklene sürüklene giderken, yanımdaki hanım, bir çığlık attı.

— N'oldu sultanım?

— Nolacak, pis herifin biri çimdik attı, demeğe kalmadı, kaba etim koparılıyor, sandım. Arkama döndüm, bir oğlan:

— Affedersin efendi amca, dedi, hanıma nişan aldım, biri dürttü, sana geldi.

Ezile büzüle, çimdiklene mıncıklana sinemaya geldik.

— Leylâ hanım...

— A herif çıldırmış... Leylâ da kim? Münasebetsiz... Her kuşun eti yenmez. Parmağını ağzına soktum mu, cart diye ikiye ayırırım. Sünepe moruk...

Of Allahım, meğer Leylâ'yı da kaybetmişim. İki kişilik bilet alınca, o bağıran kadın:

— Şekerim, benim adım Nejlâ, dedi, başka kadınları kıskanırım da...

Artık başıma gelenleri anladınız ya... Sinemada Nejlânın yanına diye Ayten'in yanına oturmuşum. Ayten diye İnci isimli bir taze ile konuşmuşum... O gece annemden emdiğim süt burnumdan geldi. Ne Belma'sı kaldı, ne Suzan'ı... En sonunda, Şükranı da kaybedince gece yarısı yol ortasında kala kaldım.

Eve gidince, bizim hanımı adamakıllı paylamağa karar verdim. Sinemayı da, Beyoğlunu da göstereyim ona... Ama hanım nerede? Bir bayram gezintisi beni otuz yıllık karımdan etti. Ara, tara Hasene yok... Aradan iki ay geçti, geçende Hasene'den bir mektup aldım. Mektubu okurken yer yarıldı, içine geçtim. Ne rezilliğimi, ne edepsizliğimi bırakmış... Diyor ki mektubunda:

«Yazıklar olsun senin gibi erkeğe... Beni bu yaştan sonra elin heriflerinin eline teslim edersin... O gece yanımda diye söylenip dururken, ilkin Sabri

diye bir herif peydahlandı. Seni tanıyormuş:

— Sizi bana emanet etti, su dökmeğe gitti, dedi. İnandım. Bekledim bekledim, gelmeyince, o Sabri olacak adam, öyleyse sinemada bizi bekler, dedi. Sinemada ne seni buldum, ne Sabri'yi... Ali diye birisi geldi yanıma. Sonra Hasan'la sinemadan çıktık, Hüseyin'in evine gedik. Ahmet'le beraber kaldık şimdi de Mehmed'in yanındayım!... Yarın ne olacak bilmem!

Gözün kör olsun emi? Bir seycikler demem, sürüm sürüm sürün inşaallah!...

Ah zavallı Haseneciğim.. Şimdi her akşam, Beyoğluna çıkıyorum belki kalabalığın arasında yanlışlıkla Hasene ile buluşuveririm, diye...

SİMSAR

Dünya Mizahından

HİKÂYE:

Kocamı Aldatacağım!

FRANCOİSE Galley evliydi. Akıl izdivacı. Marchand küçük adını sanki bilerek koymuşlar gibi, ticaretten başka gayesi olmıyan, dini imanı para kazanmaktan ibaret bir adam. Aralarında da otuz yaş fark var: Françoise otuzunda, kocası altmışında. Eskiden böyle tiplere yalnız mizah hikâyelerinde rastlanırdı ama, dünya şirazesinden çıktı çıkalı, hayatta da tesadüf edilir oldu...

On senedenberi evliydiler. Evliliğin gelenek halini almasına ye tip de artacak kadar bir zaman... Elbette otuz yaşında bir genç kadın, gayet zengin bir adamın, bir, haylî, alınan olmasın da tâbiri açıkça söyliyelim, bir ihtiyarın karısı, parası için ona onbeş gün tahammül eder. Ama on sene... Ne münasebet. Hele muhiti Lyon'un en kibar ailelerinden meydana gelmiş olunca, hele hepsinin birer genç, veya pek genç kadınların orta yaşlı âşıkı bulununca... Françoise'in başı kel mi idi ki ellerini böğrüne koyup otursun? Ba husus ortada bu derece haklı sebepler de varken...

İş karar vermeğe kalsındı bir kere. Hele bir «Kocamı aldatacağım» demiye görsündü bu âfet... Derhal gözlerini dört açtı, etrafında dolaşan erkeklerden bir tanesini gözüne kestirdi. Kestirilmiyecek gibi de değildi delikanlı. Sanki her vesileyle Françoise Galley'in dikkatini çekmeğe çalşıyor, ona nâmütenahi kur yapıyordu. Bu gayretleri semeresiz kalmadı, gene kadın, sarışın Henri Magdelard'a mukabele etmekte gecikmedi. Kocası işinde olduğu için, zamanının çoğu serbest kalıyordu. Heyhat ki, Henri Magdelard da, kocasının mağazalarından birinde müdürdü. Böyle olunca istediği kadar boş zaman bulamıyordu. Lâkin öyle yanıp tutuşuyordu ki Françoise için, genç kadın bir müddet onun bu aşkiyle oyalandı. Nihayet delikanlının sabrını kâfi miktarda denedikten sonra, onun şiddetli ısrarlarına dayanamıyarak bir randevusunu kabul etti. Henri bekârdı. Büyük bir apartıman dairesinde oturuyordu. Gerek kendisinin, gerek patronunun şanına, şöhretine lâyık koskoca bir kat... Françoise oraya gidecekti işte. Henri'nin davetini kabul etmişti.

Bu davet bir cumartesi gününe tesadüf etmişti. Fakat mel'un aksilik Françoise'in yakasına yapışmakta gecikmedi. Bir gün evvel kocası, Françoise'a hemen ertesi günü Parise hareket etmeğe mecbur olduklarını bildirdi. Öyle mühim bir sebeptendi ki, Françoise gıy diyemedi: kendisine alınacak tuvaletler için... Yalnız kalamadığı için, Henri'ye telefon bile edemedi.

Paris dönüşü genç adamı o kadar hüzünlü gördü ki, yüreği parça parça oldu:

— Ne Yapayım Henri? Ne yapabilirdim? Bana hak ver...

Henri ona hak verdi. Lâkin bir müddet küskün durdular. Sonra yine barıştılar. Nihayet mukaddes gün geldi. Françoise, Henri'nin davetini kabul etti. Daha doğrusu kendisini zorla ona davet ettirdi. Ah, ne hayaller kuruyordu genç adamın apartımanına giderken... Fakat...

Fakat bu sefer de kapıcı yolunu kesti:

— Bay Henri Magdelard'ı mı arıyorsunuz?

— Evet, yoksa evinde değil mi?

— Yukarıda, yukarıda ama, bana tenbih etti, beni bir genç ve çok güzel hanım arıyacak dedi,,, gelir gelmez bu zarfı ver. Yukarıya kadar zahmet etmesin...

Françoise âni bir hiddetle sordu:

— Yoksa misafiri mi var?

Kapıcı anlayışlı adamdı. Göz kırptı:

— Evet, misafiri var, onun için sizi kabul edemiyecek galiba...

Madam Galley, hiddetten dişlerini sıkarak dışarı fırladı. İlk köşeye kadar bile sabredemeden zarfı açtı. Mektup kısaydı:

«Sevgilim,

Sakın yukarı çıkma, Çünkü kocan burada. Bir iş için, geçerken uğramış. Kolay gideceğini zannetmiyorum. Aksilik, fakat elimden ne gelir? Beni mazur göreceğine eminim...»

— Size bu mektubu ne zaman verdi?

— Yarım saat evvel...

Eh, o zaman doğruydu. Hakkı vardı Henri'ciğin...

Henri'cikle Françoise'cığın ateşli mülâkatları ne hikmetse bir türlü gerçekleşemiyordu. Bu hal genç kadını deli etmeğe kâfiydi. Çünkü ne zaman sözleşseler, kocası, sanki haberli gibi aralarına giriyor, ya bir idare meclisi toplantısı, ya bir ziyaret, yahut bir başka davet yüzünden bu mülâkatlar kalıyordu. Yok, bunda bir iş vardı. Acaba Henri bir başka sevgiliyle mi alâkadardı?

Françoise bu sırrı bir gün tesadüfen öğrendi. Bürosuna gitti kocasının. Lâkin camlı kapının önünde, çorabını düzeltmek için durakladı. İçeriden gelen sesleri duyunca girmedi ve pek ahlâklı bir hareket olmasa bile, dinlemeğe başladı. Ses, Henri'nindi, sevgili Henri'sinin:

— Artık idare edemiyorum Bay Marchard Galley, diyordu, gerçi maaşımı üç misline çıkardınız, teşekkür ederim. Lâkin karınız beni okadar sıkıştırıyor ki, bir gün size haber vermek fırsatını bulamıyacağım diye korkuyorum. Ben de biliyorum benimle ilgilenmesini tercih ettiğinizi. Biliyorum, bu vazifeyi sizin ısrarınızla kabul ettim. Ama artık istifa ediyorum. Karınıza, başka bir âşık seçin öyle bir âşık ki, hem randevularını uzun aralıklarla verebilsin, hem karınızın hoşuna gitşin, hem de karınızdan hoşlanmasın. Benden pasa...

— Gilbert Gilbert —

— Ulan ne bakıyorsun anahtar deliğinden...

— Düğününüzde şahidim ol dememiş miydin!..

— Fransız —

— Çabuk, pencerenin yanında bir yer bulalım!..

— Fransız —

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Akbabanın Romanı : 15

Senin ne mal olduğunu ben zaten biliyordum. Yaptığın o kötü işlerden de haberim var. Seni namussuz seni. Beni bırakırsan, bunun cezasını bütün hayatın boyunca, hem de pek acı bir şekilde çekeceksin. O sarı çiyan da çekecek.

Tevfik,

— Seni öldüreceğim, dedi, bu yaptıklarını ölümle ödeyeceksin. Bir tekmeyle kadını yere savurdu, ve üzerine atılıp boğazını öldüresiye sıkmaya başladı. Tevfik bir türlü hırsını yenemiyordu. Bu esnada, dışarda, birinin koştuğunu duydu, ve neye uğradığını anlayamadan, ağır bir cismin başına çarpmasıyla baygın bir halde yere yuvarlandı.

★

Suna,

— Şimdi nasılsın, sevgilim? diye sordu.

— Başım müthiş ağrıyor.

Tevfiğin başı, beyaz sargılarla iyice sarılmıştı. Yüzünü buruşturarak, yanında oturan Sunaya,

— Anlatsana, dedi, bunu nasıl yaptın?..

— Masanın üzerindeki porselen vazoyu kaptığım gibi başına fırlattım. Çok, çok müteessirim, şekerim, fakat inan bana... Böyle yapmaya mecburdum. Yoksa kadıncağızı az kalsın öldürecektin...

— Beni affediyor musun?... Allahaşkına Tevfik, kendine iyi bak. Hiç kimseyi düşünmezsen beni hatırla ve asla sıhhatini ihmâl etme. Anlıyor musun, sevgilim?...

Suna, Tevfiği, uzun uzun dudaklarından öptü. Genç kız, nedense pek üzgün görünüyordu. Hani Tevfik, biraz cesaret verse, oturup hüngür hüngür ağlayacaktı. Fakat bereket ki delikanlı bambaşka düşüncelere dalmış görünüyordu. Suna'ya şu anda pek aldırış ettiği yoktu. Kimbilir belki de kızın hareketlerine sinirlenmişti... Olur ya?... Erkek bu... Birden Semihayı sevdiğini anladıysa, bütün bu hâdiselere Sunanın sebebiyet verdiğini düşünerek kızabilirdi.

Uzun bir sükûttan sonra, naheyet Tevfiğin dudakları aralandı:

— Kuzum, beni nerede bulacağını kimden öğrendin?.. Kim sana buranın adresini verdi?...

Sunanın yüzündeki endişe bulutları birden dağılıvermiş, yaramazlıktan, gizli işler yapmaktan hoşlanan şeytan gibi bir çocuk halini almıştı. Fakat bir taraftan da evvelki hâdiselerin tesiriyle hâlâ titriyordu.

— Bak şunu görüyor musun?

Telefon rehberine işaret ediyordu: İşte oradan öğrendim adresi... Tabii hemen bir taksiye atlayıp peşine düştüm. Fakat bilsen vaktinde yetişemezsem diye öyle korkuyordum ki... Şoför bile hâlimi gördü de bana acıdı. Ah, Tevfik niçin kendini biraz frenlemiyorsun?... Ya, o hınzır kadını öldürseydin?... Sen yıllar yılı hapishanelerde çürüyecek, ben ise kapı kapı dolaşıp seni affettirmeye uğraşarak ömrümü tüketecektim.

Kızın haline Tevfik de üzülmüştü, fakat elinden ne gelirdi ki?... Hem bir defa olan olmuştu. İşte bir defa si-

nirlenince, herşeyi unutuveriyordu. Ah, hep o Semihanın yüzünden olmuştu bunlar...

Daha doğrusu kendi başını kendi yakmıştı ya... Vaktiyle aklını başına toplayıp şu jigololuğa hiç başlamasaydı, şimdi o da genç bir kadına ve mes'ut bir yuvaya sahib oalacaktı belki de...

— Üzülme, şekerim, dedi... Seni öyle kederli gördükçe benim de ıstırabım artıyor, bizi bedbaht edenlerin hepsini bir çırpıda öldürmek istiyorum. Aslına bakarsan ben insanların hiç birini sevmiyorum. Koskoca dünyada yalnız sen ve ben olmalıydık. İşte hakikî saadete de ancak o zaman kavuşabilirdik.

— Fakat sen istedikten sonra, dünya insanlarla nekadar dolu olursa olsun, kendimizi yapayalnız hissedebiliriz. Varsın dünyanın zevklerinden başkaları da faydalansınlar, biz birbirimizi sevip, beraber olmaktan zevk aldıktan sonra gerisine kim aldırır.

— Haklısın ama sevgilim, insan bazan etrafında başkalarının da bulunduğunu bilmek zorunda kalıyor. Sen istediğin kadar sadece beni düşünmeye çalış... Hayat, peşini bırakmaz ki.

Sunanın sinirleri öyle harab olmuştu ki, Tevfik sesini biraz yükseltince, hemen ağlamaya başladı:

— Yalvarırım, sana Tevfik. Bugün olsun böyle acı şeylerden bahsetme. Şimdilik yalnız birbirimiz için yaşayalım. Beraber bulunduğumuz anların tadını doya doya tadalım. Bak sabahleyin beni almaya geldiğin vakit ne sevinmiştim... İçimden: «Nihayet Tevfikle başbaşa mes'ut birkaç saat geçireceğiz diyordum. Halbuki şu halime bak... Kendi elimle, bile bile fakat istemiyerek yaraladığım biricik sevgilimin karşısına oturmuş, acı acı mâziden, istikbalden bahsediyorum. Fakat kızma ama bu meselede senin kabahatin büyük... Mademki Semiha, başkalarını sevmeni istemiyordu, o halde niçin işi başından sağlam tutup, benden uzaklaşmadın?...

Tevfik de içinden kendi kendine küfür edip duruyordu.

Suna, sözlerinin genç adam üzerinde çok derin tesirler yarattığını, onu büsbütün hastalandırdığını görünce hemen sözlerininin istikametini değiştirdi.

— Neyse sevgilim, artık hepsi geçti. Semihayı da başkalarını da unutalım artık. Yaran pek ağır değil, çabuk iyileşirsin. Ben şimdi mutfağa gidip sana güzel, sıcak bir kahve pişireyim. O zaman kendine gelirsin... Hem sonra da belki artık meseleyi sağlam bir karara bağlarız...

Tevfik, kızın bu sözlerinden çok mütehassıs olmuştu. Doğrusu Suna'yı tanıyıncaya kadar dünyada bu derece iyi kalpli insanların bulunabileceğini aklına getirmemişti. Üstelik, Sunanın iç âlemine de ancak şimdi, bu felâket ânında giriyordu. Fakat herşeye rağmen bu yavru kuşu mes'ut etmesi lâzımdı.

Hem artık kendi hayatına da bir çeki düzen vermesi gerekiyordu. Evet, herşeyi moruk karıları, bol parayı, lüksü, safahati bir tarafa atıp, dört elle Sunaya sarılmalıydı.

Tevfik, bu düşüncelerden aldığı cesaretle, yerinden doğrulup, Sunayı kendine çekti. İki sevgili, birbirlerinin kolları arasında herşeyi unutuveriyorlardı. Hele Suna, şu anda seven, anlayan bir erkeğe ne kadar muhtaçtı...

Tevfik, biraz evvelki hâdiseleri unutturmak için kızın kulağına tatlı aşk kelimeleri fısıldıyordu. Suna da, sanki yabancı ellerin delikanlıyı ondan ayırmalarından korkuyormuş gibi Tevfiğe sımsıkı sarılmış, sarışın başını sevgilisinin göğsüne saklamıştı...

Bir müddet sonra Suna, yataktan kalktı, dağılan saçlarını düzeltmeye çalışırken:

— Aşkolsun, Tevfik, dedi, güya demin sana kahve pişirecektim, beni lâfa sonra da öpücüğe boğdun. Herşeyi unuttum. Yoksa kahveyle zehirlerim filân diye mi korkuyorsun?... Ayol kendime kıyarım da sana kıyamam ben...

(Arkası var)

Dünya Karikatürleri

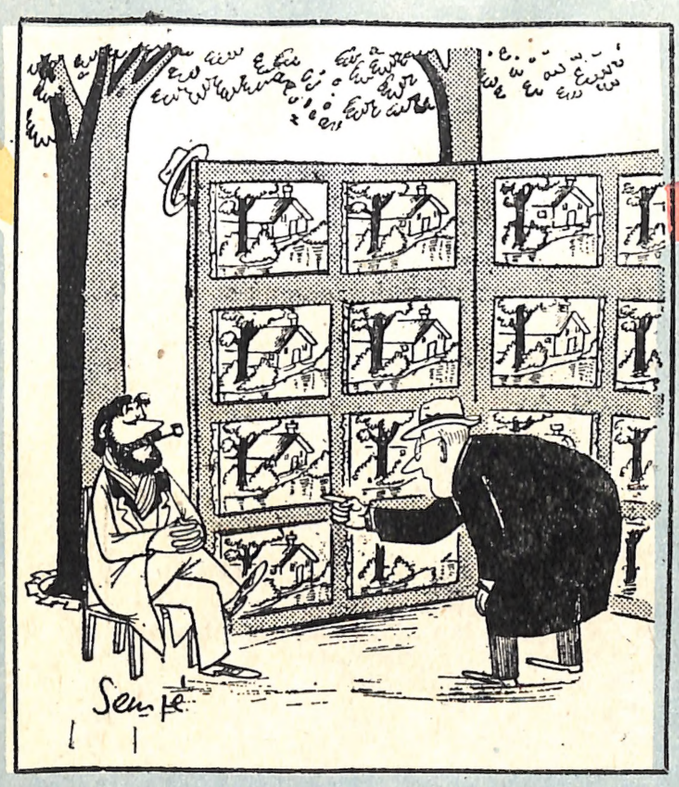

— Bu kaça?..

— Fransız —

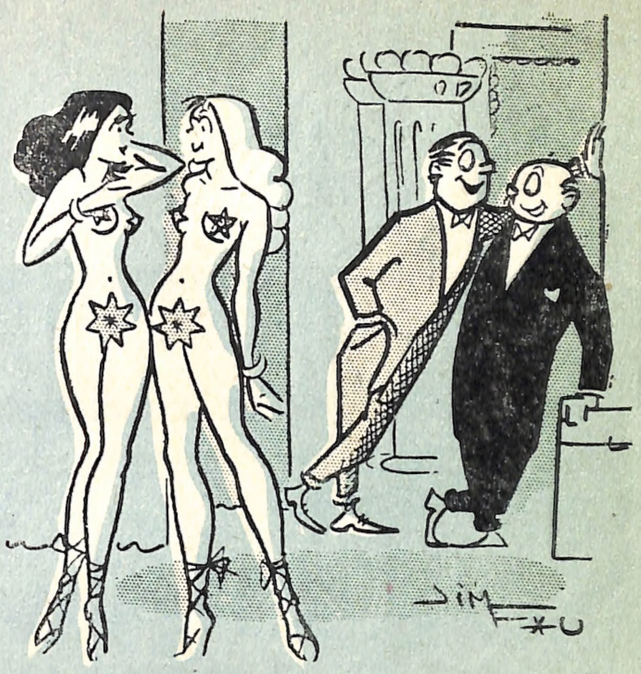

— Yıldız mı?..
— Evet... Ama düşen yıldız!..

— Fransız —

— Senin suratını parçalarım!..

— Fransız —

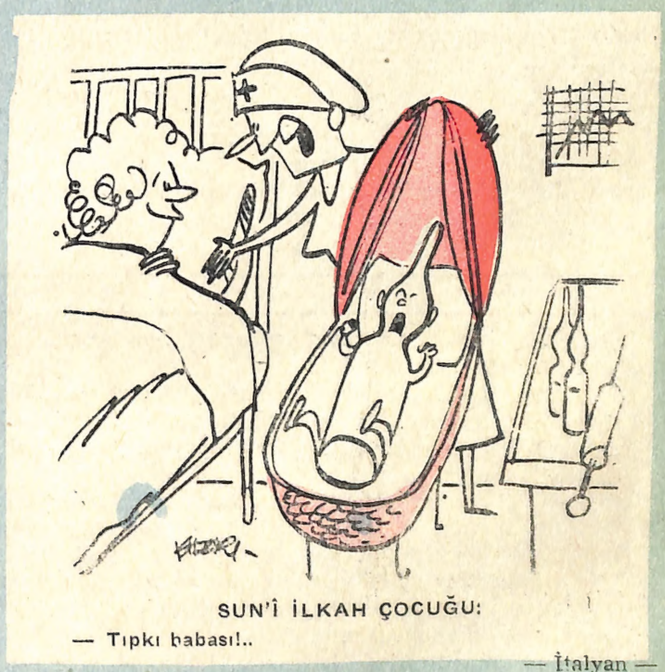

SUN'İ İLKAH ÇOCUĞU:
— Tıpkı babası!..

— İtalyan —

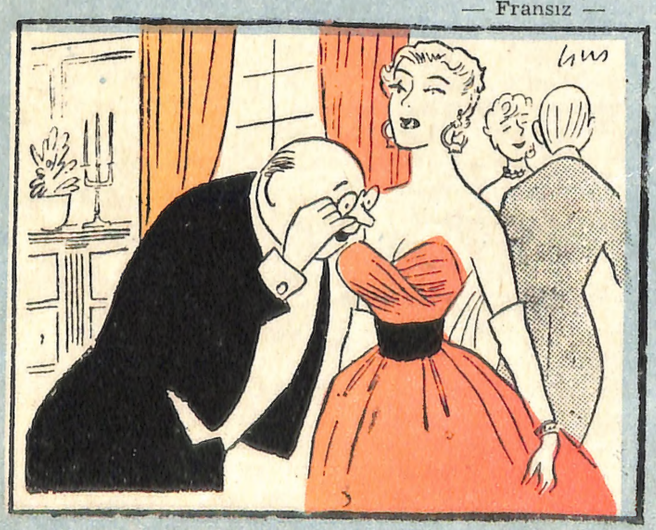

— Küpeleriniz harika... Şu bir çift sanat eserine yakından bakmama müsaade eder misiniz?..

— Fransız —

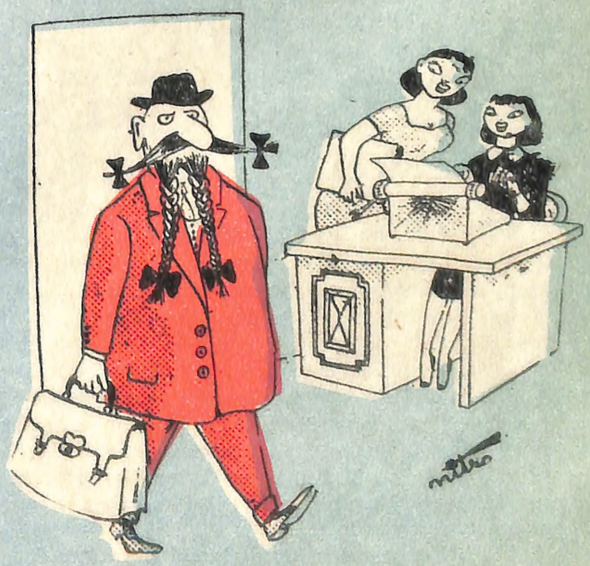

— Bizim patron galiba cinsiyet değiştiriyor!..

— Fransız —

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Planı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi
Bahçeli 4 Ev

25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 6 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

otomobil...
apartman..
ev...

YILDA
16
ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları
Mes'ut gününüzün
Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

Denizcilik Bankası
T.A.O.

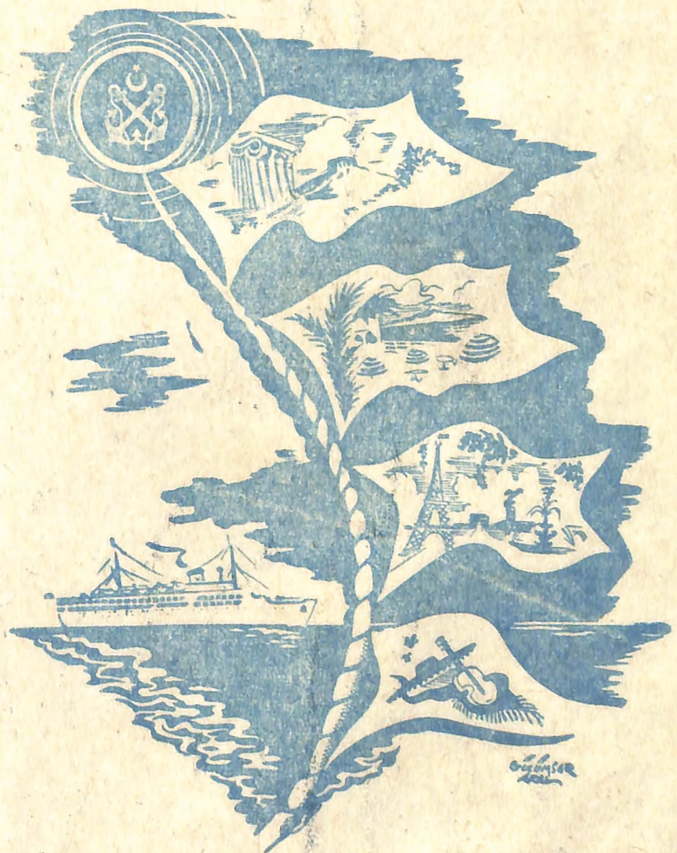

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu

Ankara Sigorta Şti.

Şahsî ve Millî Varlıkların Bekçisidir

İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ

Galata — Bankalar Cd. No. 80

ANKARA SİGORTA HANI

TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580

Telgraf :
Adres — İSTANBUL

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

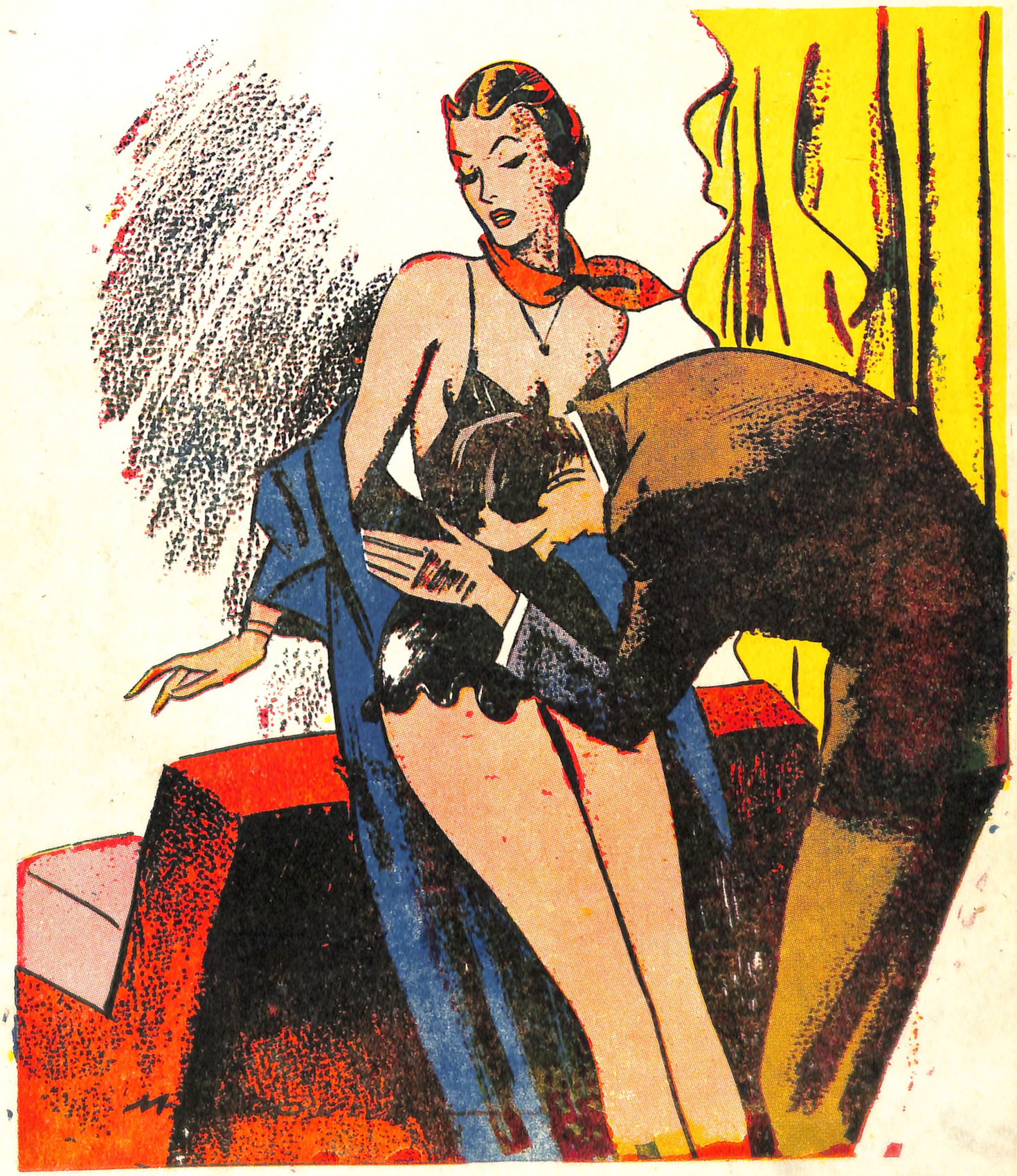

Erkek — Senin nabız atışın: 74, benimki ise 90 dan fazla, gördün mü sevgilim, nasıl benim aşkım, seninkinden daha kuvvetli?...

(İl Trovaso)